

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

Pentru pace

Sarcina principală a vremii noastre este lupta pentru pace. Pentru a statornici pacea trainică se folosesc toate mijloacele. În scopul acesta se cere rezolvarea tuturor problemelor litigioase prin tratative. De aici însemnătatea contactelor personale dintre conducătorii popoarelor, cum a fost întâlnirea ce a avut loc în 3—4 iunie la Viena între președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov și președintele S.U.A., J. Kennedy. Această întâlnire a fost un prim pas spre înțelegerea mai deplină a pozițiilor celor două guverne. Ea a constatat într-un schimb de păreri util asupra relațiilor dintre U.R.S.S. și S.U.A. și în alte probleme, ce interesează ambele popoare. Cei doi președinți au fost de acord ca și în viitor să mențină contactul personal și să se întâlnească spre a discuta problemele, ridicate de mersul evenimentelor internaționale.

Cu ocazia aceasta premierul sovietic N. S. Hrușciov a înmănat președintelui J. Kennedy două memorandum-uri, unul în problema germană, altul în problema dezarmării. Cu Germania trebuie încheiat tratatul de pace, cu Germania Democrată și Germania Federală, și Berlinul de Vest să devină un oraș liber și demilitarizat. În felul acesta s-ar înlătura rămășițele războiului și ar dispărea un motiv de încordare europeană și internațională. Dezarmarea generală și totală, interdicerea armelor atomice, sub un control general, ar desființa pentru totdeauna războiul din lume. Azi, când omul a pătruns în Cosmos, când sînt atîtea posibilități ca viața oamenilor să fie tot mai înfloritoare, un război atomic — care ar aduce suferințe foarte mari și distrugerii nemaivăzute — e o crimă împotriva omenirii.

Lupta consecventă a Uniunii Sovietice pentru dezarmarea generală și totală, pentru lichidarea focarului militarist și revanșard din Germania Federală, pentru o Germanie pașnică, pentru rezolvarea tuturor problemelor pe calea tratativelor, pentru coexistență pașnică, este susținută de toate popoarele lumii. Cercuri tot mai largi văd în Uniunea Sovietică bastionul păcii, care își pune forța sa și realizările sale în slujba progresului omenirii, în slujba păcii. În toate țările partizanii păcii organizează mitinguri, marșuri și alte manifestații împotriva cursei înarmărilor,

împotriva războiului rece, împotriva imperialiștilor ațîțători la război, pentru dezarmare, tratative, coexistență pașnică.

Și creștinii din cele cinci continente și-au spus cuvîntul prin delegații lor la Congresul Mondial al creștinilor pentru apărarea păcii, care a avut loc între 13—18 iunie la Praga. Ei au cerut dezarmarea, întărirea prieteniei dintre popoare, interdicerea armelor de nimicire în masă, soluționarea problemei germane în interesul păcii și securității popoarelor.

Biserica noastră a fost și este alături de popor în lupta pentru pace. Ea sprijină orice inițiativă, care duc la întărirea păcii. Ea și-a spus cuvîntul pentru pace și la Congresul creștinilor de la Praga prin delegația condusă de I. P. S. Mitropolit Ius-

tin al Moldovei, din care au făcut parte și rectorul S. Vlad și pr. prof. Milan Șesan de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Pacea se cucerește. Pentru a impune pacea e nevoie de luptă continuă, căci numai așa vor fi înfrînte acele cercuri imperialiste care pregătesc un război atomic. Popoarele pot impune pacea, prin lupta lor unită. Forțele păcii sînt mai puternice decît forțele războiului.

Încrezători în biruința păcii, sute de milioane de luptători pentru pace din toate țările lumii pășesc înainte cu hotărîre! Omenirea privește spre viitorul de pace și fericire ce se făurește prin munca unită a tuturor.

N. M.

Ocotirea sănătății în U. R. S. S.

Direcția Centrală de Statistică a U.R.S.S. a publicat o carte, intitulată: „Ocotirea sănătății în U.R.S.S.” (272 pagini).

Din cartea aceasta se vede grija deosebită ce se acordă omului în Uniunea Sovietică. „Grija pentru om este legea supremă, care stă la baza ... statului” sovietic, căci omul este „bogăția cea mai de preț” a țării, e „făuritorul tuturor bunurilor materiale și spirituale”. Cartea ne arată numai unul din aspectele grijii de om: grija de sănătatea lui.

Populația Uniunii Sovietice crește mereu. La 15 ianuarie 1959 ea era de 208,8 milioane oameni, în ianuarie 1961 număra 216 milioane. Mortalitatea scade: în 1959 a scăzut de 4 ori față de anii dinainte de Revoluție (1917) — iar mortalitatea infantilă (=la copii) a scăzut de 7 ori. Natalitatea crește: în 1961 la fiecare 1.000 de oameni s-au născut 26,5 copii. Natalitatea e mai mare decît mortalitatea: în 1959 a fost un excedent (=plus) de 17,4, iar 1960 de 19,2 la 1.000 de oameni. În statele capitaliste mortalitatea e mai mare și natalitatea mai mică decît în U.R.S.S. Astfel în 1959 excedentul populației a fost: în S.U.A. de 14,7, în Franța de 7,1, în Germania occidentală de 6,8, în Anglia de 5,2 la 1.000 oameni.

Excedentul ridicat din U.R.S.S. „se explică în primul rînd prin scăderea mortalității și prelungirea duratei vieții oamenilor”. De la 32 ani durata medie a vieții în Rusia din 1897, s-a ajuns în U.R.S.S. la 68 ani (1957—58). Acesta e rezultatul „îmbunătățirii condițiilor de muncă și de trai” și al organizării superioare a ocotirii sănătății.

Copilul se bucură de grija statului sovietic, „chiar din clipa nașterii sale. Sute de mii de me-

dici specialiști se ocupă de ocotirea mamei și copilului”. Numărul instituțiilor pentru îngrijirea copiilor crește în fiecare an. În 1960 numărul copiilor din creșe și grădinițe a crescut cu aproape 460.000.

Vîrsta de pensionare e stabilită la 60 ani pentru bărbați și 55 ani pentru femei. Cei ce lucrează în munci grele și vătămătoare și femeile care au avut cinci copii și i-au crescut pînă la vîrsta de 8 ani se pot pensiona mai de vreme. Bătrînii se bucură de odihna meritată, avînd asigurate pe lingă pensie și alte condiții de îngrijire a sănătății și recreiere.

Față de 1913 numărul medicilor a crescut de 17 ori. În 1959 existau de cinci ori mai multe spitale decît înainte de 1917. La 560 oameni există un medic. Orice cetățean sovietic, oriunde locuiește, poate chema la nevoie medicul și poate primi asistență medicală gratuită. Medicii se bucură de un respect deosebit, pentru că ei își pun sufletul și priceperea întru prevenirea îmbolnăvirilor, întru însănătoșirea cît mai grabnică a celor bolnavi, întru alungarea morții și prelungirea vieții.

Bolile infecțioase, ca holera, ciuma, variola, tifosul exantematic au dispărut. Malaria e aproape deplin înlăturată. Stațiunile sanitaro-antiepidermice au grijă de aplicarea condițiilor igienice în ce privește apa, aerul, securitatea muncii, etc. Rețeaua de ocotire a sănătății în U.R.S.S. cuprinde: spitale și clinici, dispensare T.B.C.; oncologice (pt. cancer), psihiatrice, centre de prim-ajutor și de salvare, etc.

În Uniunea Sovietică există condiții excelente, nu numai pentru tratament ci și pentru odihnă. Pentru aceasta există o rețea largă de sanatorii,

(Continuare în pag. 2)

Ocotirea sănătății în U. R. S. S.

(Urmare din pag. 1)

stațiuni balneare și case de odihnă. Milioane de oameni își petrec în fiecare an concediul în aceste sanatorii și case de odihnă. (În 1959 aproape 6 milioane de oameni). Școlarii se odihnesc în taberele de pionieri (în 1959 aproape 2.300.000 elevi). Există 24 milioane de sportivi.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. adoptată în ianuarie 1960: „Cu privire la măsurile necesare pentru continua îmbunătățire a asistenței medicale și a ocrotirii sănătății populației din U.R.S.S.”, prevede un vast sistem de măsuri care aduc noi realizări. Se fabrică noi aparate medicale, se folosesc noi mijloace de tratament, se fac cercetări pentru vindecarea cancerului, a bolilor cardio-vasculare (de inimă și circulația sîngelui), se îmbunătățește pregătirea medicilor, etc.

Aceste scurte spicuri din cartea „Ocotirea sănătății în U.R.S.S.” arată clar că omul, sănătatea și fericirea lui, se bucură în Uniunea Sovietică de o atenție deosebită, de o grijă necunoscută în țările capitaliste. Aceasta pentru că Statul sovietic este statul oamenilor muncii, în care munca este cinstită și omul muncitor se bucură de roadele muncii sale, de o viață îmbelșugată, sănătoasă și luminată.

N. M.

Moscova - Habarovsk — 9 ore

Dacă veți privi harta Uniunii Sovietice veți vedea că drumul care leagă cele două orașe este egal cu cîteva ...Europe laolaltă.

Pe acest traseu circulă cetatea-zburătoare Tu-114, cel mai mare avion de pasageri din lume.

În 9 ore el parcurge fără escală un drum pe care trenul rapid îl străbate în 7 zile și 7 nopți, iar avionul Tu-104 în 11 ore și 35 minute cu cîteva escale. Pasagerii au asigurat tot confortul. În afara saloanelor comune există compartimente cu paturi și compartimente pentru călători cu copii. Bucătăria se află la... „parter”. Cu ajutorul unor lifturi mîncarea este transportată la etaj.

Din cauza celor 7 fuse orare care despart Moscova de Habarovsk, orele de sosire și plecare par oarecum neobișnuite.

Așa de pildă, avionul care pleacă din Moscova la ora 12 ziua, ajunge la Habarovsk, după ora locală, la 4 dimineața. Cum s-ar spune ziua a trecut cam ... repede. La înapoiere, avionul care pleacă din Habarovsk la 12 ziua ajunge la Moscova la ora 14, ora locală. Călătorii iau două prînzuri în aceeași zi: o dată la Habarovsk și o dată la Moscova...

Intr-un trimestru...

În 1960 producția industriei noastre socialiste a depășit de peste cinci ori nivelul din 1938.

În primul trimestru al anului 1961 s-a produs în unele ramuri industriale mai mult decît în tot anul 1938. Industria energiei electrice și termice a produs în acest trimestru de 2,76 ori mai mult decît în 1938. Industria constructoare de mașini și a prelucrării metalelor a produs de 2,90 ori mai mult, iar industria chimică de 3,33 ori mai mult ca în 1938. Industria metalurgiei feroase a produs de 1,99 ori mai mult, iar industria ușoară de 1,30 ori mai mult.

Sînt date, care arată marile progrese realizate sub regimul de democrație populară: un trimestru (3 luni) de acum e mai rodnic decît un an din regimurile trecute.

ȘTIRI

Teatrul satelor din Varșovia a inițiat un concurs pentru construirea unei săli de spectacole. Cîștigătorul concursului a proiectat o sală din material de pînză cauciucată, care se umilă cu aer cald. În această sală ingenioasă — cu o capacitate de 400 spectatori — vor avea loc spectacole în turneu. Întreaga sală poate fi montată în decurs de o oră.

Inginerii ucrainieni au proiectat pentru șantierul de construcții fabrici de beton transportabile. O asemenea fabrică este atît de mică încît încapă într-un vagon de cale ferată și poate fi pusă în funcțiune în 48 de ore.

La unul din muzeele din Moscova a fost expusă o barcă construită acum aproape 4.000 de ani. Barca a fost găsită pe malurile abrupte ale Donului.

Constructorul Tatarnikov din Leningrad a realizat un „tun de apă” ce se folosește la extracția cărbunelui. Noua mașină poate împinge apa cu o presiune de 1.000 atmosfere.

La Leningrad au fost prezentate primele ceasornice electronice de mîină, produse în U.R.S.S. de către fabrica Petrodvoret. Aceste ceasornice au numai 10—12 piese în loc de 60—80 cîte au cele obișnuite.

În editura militară din Moscova a apărut cartea Primul Cosmonaut sovietic. Cartea cuprinde fotografii și reportaje despre viața lui Iuri Gagarin.

Ministerul Ocrotirii Sănătății și Prevederilor Sociale din R. P. Bulgaria a aprobat noul preparat marslavin pentru tratarea paradentoziei, preparat descoperit de Mara Slavova Nikolova. Noul medicament oprește procesul de infecție, iar dintii se consolidează.

În cursul anului trecut marslavinul a fost încercat la Institutul pentru specializarea și perfecționarea medicilor din Sofia, unde, în decurs de două luni, au fost complet vindecați un mare număr de bolnavi de paradentoză, chiar cu forme inflamatorii și neglijate.

Universitatea din Tokio a anunțat că o echipă de medici japonezi, în colaborare cu specialiști în electronică de la societatea japoneză „Micro-motoare”, a pus la punct o inimă artificială, adaptabilă chiar în interiorul corpului.

Vorbe cu tîlc

Dragul meu, te-ai născut bun și curat pe fața pămîntului. Te rog din tot sufletul, încearcă să trăiești tot la fel. Și vei avea reușită în viață. Bunătatea și curățenia sufletească te fac să cîștigi bunăvoința și dragostea altora. Războiul este flagelul cel groaznic și de jale al omenirii. El aduce în lume: jaf și vărsare mare de sînge nevinovat, de tineret. Să ne ferim de el! Să iubim pacea și chiar să ne jertfim viața, pentru ea, dacă țara ne cheamă.

Scoală-te dimineața la timp; ca nu cumva soarele să-ți zică într-o zi: „Leneșule, scoală-te și nu mai sta în pat!”. Să nu-ți zică în nici-o zi, cineva: „Ești un leneș!”. Fii harnic și muncește cu drag!

E lucru știut că pe lucrurile cele mărunte se întemeiază faptele mari. Deci fiule, încearcă să fii ordonat și stăruitor în cele mai mărunte fapte ale vieții.

Chiar în fiecare zi caută să faci cîte o faptă bună și să știi și să spui o vorbă bună cu drag al-

toră, că o vorbă bună spusă la timp, potolește mînia și aduce bucurie.

Omule, ai nevoie zilnic, în viața ta, de trei lucruri și anume: soare, aer și apă: de trei forțe mari ale naturii, care sînt niște lucruri prețioase, de care trebuie să te folosești negreșit ca să fii sănătos pe deplin și să trăiești mult și bine pe fața pămîntului. La acestea trebuie să adaugi ceea ce cîștigi prin munca ta.

Prel. de Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Istoria Susanei

Mintuitorul Iisus Hristos ne învață cu un anumit prilej că „nimic nu este acoperit care să nu se descopere și ascuns care să nu se vădească” (Matei 10, 26), că, adică, toate gîndurile și faptele noastre, rele mai ales, oricît de tînuite ni s-ar părea nouă, mai curînd sau mai tîrziu ies la lumină, se fac cunoscute pentru a-și primi pedeapsa, cu deosebire cînd ele dăunează vieții semenilor noștri. Ca exemplu mult grăitor în această privință avem o întimplare petrecută în cetatea Babilon și cunoscută sub numele de *Istoria Susanei*.

Se spune anume în această scriere că un anume Helchia, care locuia în Babilon pe timpul robiei babiloniene, avea o fată „frumoasă foarte și cu frică de Dumnezeu”, care s-a căsătorit cu un bărbat, Ioachim, tot în cetatea Babilonului. Fiind mai bogat, în casa lui Ioachim se făceau judecățile de către bătrîni, precum era obiceiul la poporul evreu.

Într-un an anume au fost aleși ca judecători doi bătrîni „care rămîneau în casa lui Ioachim și veneau la ei toți cei care voiau să aibă judecată” — ne spune amintita întimplare. Dar, tot în această carte citim, că cei doi bătrîni au fost răniți de frumusețea Susanei, că „și-au răzvrătit gîndul și nu și-au adus aminte de judecățile cele drepte, și erau amîndoi înfierbîntați pentru ea”, căutînd prilej potrivit pentru a-și împlini această fărădelege a lor. Și acest prilej a fost găsit în una din zile, cînd Susana făcea baie singură în grădina soțului ei Ioachim. Prinzînd-o singură, cei doi bătrîni i-au spus Susanei că dacă nu se lasă să fie a lor o vor ucide cu pietre acuzînd-o de desfrîinare. Susana însă nu s-a lăsat intimidată și ademenită de cei doi bătrîni, zicîndu-le: „Mai bine este pentru mine să nu fac ceea ce spuneți voi și să cad în mîinile voastre (să fie judecată de ei, adică), decît să păcătuiesc înaintea Domnului”. Și a strigat Susana cu glas mare dar au început să strige și cei doi bătrîni, acuzînd-o pe Susana de desfrîu, încît au venit toți ai casei și norod mult.

A doua zi, s-a adunat în casa lui Ioachim întreaga obște în frunte cu cei doi bătrîni ca să judece pe Susana după rînduiala legii vechi, care prevedea uciderea cu pietre a femeilor prinse întru desfrîinare. „Și sculîndu-se cei doi bătrîni — ne spune cartea — în mijlocul poporului, puseră mîinile pe capul ei, iar ea, plîngînd, căuta la cer, căci inima ei era nădăjduind spre Domnul. Și au zis bătrîni: Umblînd noi singuri în grădina, a intrat ea cu două slujnice și a închis ușa grădinii și a slobozit slujnicele.

Și a venit la ea un tînar — continuă cei doi bătrîni mărturia lor mincinoasă — care fusese ascuns și s-a culcat cu ea. Iar noi, fiind în unghiul grădinii, văzînd fărădelegea aceasta, am alergat asupra-le. Și văzîndu-i împreunîndu-se, pe acela nu l-am putut opri, că era mai tare decît noi și deschizînd ușile a fugit afară. Și prinzînd-o pe ea (pe Susana), am întreat-o cine era tînarul acela și n-a vrut să ne spună”.

Spunînd acestea, i-a crezut pe ei întreaga adunare, ca pe niște bătrîni și judecători ai poporului, cum citim mai departe, și au condamnat-

SAMSON

Pe vremea cînd izraelitenii erau sub stăpînire filistenilor, trăia un bărbat cu numele Manoe a cărui soție era stearpă. „O dată însă s-a arătat îngerul Domnului femeii și i-a zis:

„Iată tu vei zămisi și vei naște un fiu... Și nu se va atinge briciul de capul lui, pentru că pruncul acesta va fi chiar din pîntecele mamei sale sfînt lui Dumnezeu și va începe să mîntuiască pe Israel din mîna filistenilor... Să nu bea vin, nici sicheră și să nu mînce nimic necurat” (Judecătorii 13, 3, 5, 14).

Cînd s-a împlinit vremea, soția lui Manoe a născut un fiu și i-au pus numele Samson. „Și a crescut copilul și l-a binecuvîntat Domnul. Și a început Duhul Domnului să lucreze prin el” (Judecătorii 13, 24—25).

Samson era foarte puternic și făcea fapte spre mirarea tuturor. Astfel o dată, fiind în călătorie cu părinții săi, „iată un leu tînăr venea răcnind înaintea lor. Atunci s-a pogorît peste el Duhul Domnului și el a slîșiat leul, ca pe un ied; și nu avea nimic în mînă” (Judecătorii 14, 5—6).

Altă dată „Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi și a luat facle, a legat cîte două vulpi de coadă și între ele cîte o facle. După aceea a aprins faclele și a dat drumul vulpilor prin sece-

la moarte. In acel moment, Susana a început să se roage cu glas tare, zicînd: „Dumnezeule cel veșnic, cunoscătorul celor ascunse, care știi toate înainte de a se face, tu știi că minciuni au grăit aceștia asupra mea și iată mor, nefăcînd nimic din cele ce au viclenit aceștia asupra mea”.

Și luînd-o pe Susana, au pornit cu ea spre locul de ucidere. Dreptatea lui Dumnezeu însă, care toate le vede și care toate le pedepsește mai curînd sau mai tîrziu, n-a întîrziat să se arate. Căci iată, pe cafe, un tînăr, luminat fiind de Sus, a început să strige: „Au așa de nepricepuți sînt toți fiii lui Israel, căci necercetînd, nici adevărul cunoscînd, ați osîndit pe fata lui Israel. *Intoarceți-vă la judecată, pentru că minciuni au grăit aceștia asupra ei*”. Și s-a întors întreg poporul să judece din nou pe Susana și a zis Daniil, căci așa îl chema pe tînărul care a strigat, să despartă pe cei doi bătrîni unul de altul. Și chemîndu-i la el pe rînd, a zis Daniil către primul bătrîn: „Invechitule în zile rele, acum au venit păcatele tale pe care le făceai mai înainte, judecînd judecări strîmbe, pe cei nevinovați, invinuinđ și pe cei vinovați slobozînd, în timp ce Domnul zice: Pe cel nevinovat și pe cel drept să nu-l omori (Ieșire 23, 7). Acum dar dacă ai văzut pe această femeie cu acel tînăr, spune sub care copac i-ai văzut?

— Răspunzînd bătrînul a zis: *sub mesteacăn*.

— Chemîndu-l apoi și pe al doilea bătrîn, Daniil l-a întrebat și pe acesta: Sămînța lui Canaan și nu a lui Iuda, frumusețile te-au înșelat și pofta a răzvrătit inima ta, spune-mi sub ce copac i-ai prins împreunîndu-se?

— *Sub salcîm*, a răspuns al doilea bătrîn.

Auzînd adunarea acestea, a lăudat pe Dumnezeu „cel ce mîntuiește pe cei ce nădăjduiesc întru El și s-a sculat asupra celor doi bătrîni, că i-a arătat Daniil din gura lor că au grăit minciuni, și le-a făcut după legea lui Moise, precum eu vicleșug gîndit-au să facă aproapelui lor, și i-au omorît și a scăpat Susana cea nevinovată în ziua aceea”.

Susana a trăit apoi încă zile multe, în cinste și curăție, alături de soțul ei, iar Daniil „s-a făcut mare înaintea poporului din ziua aceea”, devenînd proroc mare, făcînd bine, învățînd și îndrumînd pe poporul lui Izrael.

GH. P.

rișul filistenilor, și a aprins și clăile și griul necerată, viile și livezile și măslinii” (Judecătorii 15, 4—5).

Fapta aceasta i-a întăritat pe filistenii și căutau să-și răzbune asupra lui Samson și asupra israeliților. Din teamă israeliții l-au legat pe Samson cu două funii noi și au mers cu el să-l dea filistenilor, ca să potolească ura acestora. Dar cînd s-au apropiat de tabăra acestora, „s-a pogorît peste Samson Duhul Domnului și funiile care erau peste mîinile lui s-au făcuț ca niște cîlți arși de foc și au căzut legăturile de pe mîinile lui. Iară el găsînd o falcă sănătoasă de asin și întinzîndu-și mîna, a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni” (Judecătorii 15, 14—15).

Iar cînd Samson se găsea în cetatea Gaza, locuitorii de acolo au închis bine porțile cetății și așteptau dimineața, ca să-l prindă. „Samson însă a dormit pînă la miezul nopții iar la miezul nopții a luat porțile cetății din amîndoi ușorii și ridicîndu-le împreună cu zăvoarele le-a pus pe umeri, le-au dus în virful muntelui și le-a lăsat acolo” (Judecătorii 16, 2—3).

După aceea însă Samson s-a alipit unei femei ușurate pe care o chema Dalila. „La aceasta au venit frunțașii filistenilor și i-au zis:

„Amăgește-l și află, în ce stă puterea lui cea mare și cum l-am dovedi, ca să-l legăm și să-l smerim; iar noi îți vom da pentru aceasta o mie și o sută de sicli de argint” (Judecătorii 16, 5).

Dalila a căutat deci să afle de la Samson în ce-i stă puterea: iar el, în cele din urmă, i-a zis:

„Brici nu s-a atins de capul meu, căci eu sînt închinat lui Dumnezeu din pîntecele maicii mele; de m-ar tunde cineva, atunci s-ar depărta de mine puterea mea și eu aș slăbi și aș fi ca ceilalți oameni” (Judecătorii 16, 17).

Cînd Samson a adormit, Dalila a chemat un om și i-a pruncit să tundă cele șapte șuvițe ale capului lui. Domnul s-a depărtat de Samson și el nu mai avea putere.

„Atunci l-au luat frunțașii filistenilor și i-au scos ochii și l-au dus la Gaza și l-au legat cu două lanțuri de aramă și rișnea în casa închisorii” (Judecătorii 16, 20—21).

Intre acestea a început să crească din nou părul pe capul lui Samson. Iar frunțașii filistenilor s-au adunat să aducă jertfă idolului lor și, după ce s-a veselit inima lor, au zis:

„Aduceți pe Samson din închisoare ca să mai rîdem de el” (Judecătorii 16, 25).

Și au adus pe Samson din casa închisorii și-și rîdeau de el, și-l trăgeau de urechi și l-au pus între doi stîlpi.

Samson se răzîma de stîlpi, iar casa unde se găsea el era plină de bărbați și de femei; că erau acolo toți frunțașii filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei, care se uita și rîdeau de Samson. Atunci a strigat Samson către Domnul:

„Doamne Dumnezeule, adu-ți aminte de mine și mă mai întărește numai acum” (Judecătorii 16, 25—28).

„Și a mișcat Samson din loc doi stîlpi din mijloc pe care era întemeiată casa, sprijinîndu-se într-însii, în unul cu mîna dreaptă și în celălalt cu mîna stîngă, și a zis:

„Mori, suflete al meu, cu filistenii!”.

Apoi s-a sprijinit cu toată puterea și s-a prăbușit casa peste frunțașii filistenilor și peste toți cei ce erau într-însa și cei pe care i-a ucis Samson la moartea sa au fost mai mulți decît toți cei pe care-i ucisese în viața sa (Judecătorii 16, 29—30).

După aceea rudeniile l-au căutat și l-au îngropat pe Samson cu cinste. Căci el fusese judecător în Israel douăzeci de ani.

*

Samson a căzut de la fața lui Dumnezeu din pricina desfrînării și a avut de suferit, pe urma acestei căderi. De aceea și zice Dumnezeu: „*Să nu fii desfrînat!*” (Eșirea 20, 14).

D. Călugăr

Ghicitoarea din Filipi

În Faptele Apostolilor (XVI, 16—24) se spune că în cetatea Filipi din Macedonia Sf. Ap. Pavel a scos „duhul pitonicesc” dintr-o femeie, care era ghicitoare. Aceasta — prin ghicire — „aducea cîștig mult stăpînilor ei”. După ce Sf. Ap. Pavel a scăpat-o de duhul acela, ea n-a mai ghicit. „Văzînd stăpînii ei că s-a dus nădejdea cîștigului lor”, au pîrit pe Sf. Ap. Pavel și pe Sila la conducătorii cetății că tulbură poporul și ei au fost bătuiți și aruncați în temniță. A doua zi însă au fost eliberați și rugați să plece în altă parte.

De aici se vede că Sf. Ap. Pavel era împotriva ghicitorilor și socotea lucrarea lor ca lucrare a duhurilor rele.

Aceasta se mai poate vedea și din cele ce se nîmplă în orașul Efes cu ghicitorii, în urma propoveduirii de doi ani și jumătate a aceluiași sfînt Apostol.

„Iar din cei ce se îndeletniceau cu vrăjitul s-au adunat destui și strîngîndu-și cărțile, le-au ars înaintea tuturor; și s-a socotit prețul cărților acestora și s-a găsit ca la cincizeci mii de drahme de argint. Cu astfel de putere creștea și se întărea cuvîntul Domnului” (Fapte XIX, 19). Unde pătrunde Evanghelia ghicitorii n-au ce căuta.

Deacum trebuiau toți să asculte de porunca Mîntuitorului dată Apostolilor, înainte de a se înălța la ceruri: „Nu-i treaba voastră să știți vremile sau soroacele, pe care Tatăl le-a hotărît prin puterea sa” (Fapte I, 7). Aceasta ca răspuns la întrebarea ucenicilor asupra viitorului. În schimb le dă poruncă să-și îndeplinească misiunea dată lor, „de a fi martori ai Lui, pînă la marginea pămîntului”.

Fiînd martorii Lui, ei își făceau munca lor pe acest pămînt, își făceau viitorul.

Ghicitul este unul din mijloacele la care apelează omul pentru cunoașterea viitorului. În literatura veche populară au circulat așa zisele „planete” sau horoscoape care stabileau viitorul și caracterul omului după luna și ziua în care s-a născut, încadrat în zodia respectivă. Biletele de papagal urmăreau și ele același scop. La orașe viitorul era căutat pe mai multe căi. În cafea unii spuneau că citesc cu precizie tainele omului. În cărți de joc ghicitoarele se lăudau că „ghicesc” numai adevărul. În podul palmei „chironanții” descopereau și ei „taine de viitor”. Cei care pretindeau că au atins o treaptă mai înaltă în precizarea evenimentelor erau însă „spiritiști”. Aceștia pretinzînd că lucrează cu spiritele oamenilor aleși sau cunoscuți din lumea de dincolo, dau ca sigure faptele viitorului destăinuite „mediului”, adică persoanei ce a căzut în transă, o stare asemănătoare posesiunii diabolice, sau hipnozei, epilepsiei. Cit de neadevărate sînt toate aceste „descoperiri” știm din istorisirile multora din cei ce s-au vindecat de-o asemenea practică. Spiritismul și vrăjitoria sînt sau lucrări ale diavolului, care amăgește pe cei slabi în credință fiindcă el este „tatăl minciunii” și niciodată n-a vrut binele neamului omenesc, sau e vorba de înșelăciuni sau închipuiri cu scopul de a cîștiga bani nemuncați și de a duce în rătăcire pe oameni.

Cei care se fac uneltele spiritismului „mediunurile”, ale ghicitorii-vrăjitoarele, au înfățișarea ca a unor păsări de pradă și privirile lor denunță un suflet necinstit. O femeie, care servise cu 20 de ani în urmă de „medium” îmi destăi-

(Continuare în pag. 4)

Indrumător bisericesc

Arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu a tipărit pe anul 1961 obișnuitul Indrumător Bisericesc. Indrumătorul cuprinde în 188 pagini un material bogat de zidire a credincioșilor noștri în dreapta credință și în munca pentru viața cea nouă și lupta pentru pace.

După partea calendaristică și oficială, urmează articole despre realizările poporului nostru constructor al socialismului: înfăptuirile din anii 1956—1960, sarcinile planului de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965, liniile directoare ale programului de perspectivă pe următorii 15 ani; succesele agriculturii socialiste; propășirea învățământului în patria noastră; pacea și propășirea popoarelor prin dezarmare și înfrățire; mișcarea creștină pentru pace, etc.

Partea „Din învățătura și viața Bisericii” e deschisă de articolul Inalt Prea Sfințitului nostru mitropolit Nicolae: „Inima”, în care diferitele ținuturi de „inimă” („de aur”, „de iască”, „de fier”, „inimă curată”) sînt arătate în lucrarea lor bună sau rea și sîntem îndemnați să cerem de la Dumnezeu „inimă curată și duh drept”. Celelalte articole tratează despre: ortodoxie, rugăciune, muncă, serbarea duminicii, fapte și pilde din Vechiul și Noul Testament, vestimente liturgice, biserica locaș de rugăciune, parohia și organele parohiale, etc.

Indrumătorul se încheie cu Știri din toată lumea, proverbe din înțelepciunea popoarelor și îndrumări tipiconale pe anul 1961. El este împodobit cu multe clișee și printre articole sînt presărate poezii.

E o hrană sufletească pentru credincioșii care vor să aibă o credință luminată, și un îndemn la faptă bună izvorită din iubirea de Dumnezeu și de om, din iubirea de patrie și popor. N.

Ghicitoarea din Filipi

(continuare din pag. 3)

nuia în ce stare rea era de cîte ori se termina ședința de spiritism. Și-mi mărturisea iarăși că de cîte ori s-a rugat lui Dumnezeu — după ce s-a pocăit și a părăsit spiritismul — după rugăciune se simțea bine, o stare de bucurie și liniște cobora asupra ei. Am văzut și adevărate nenorociri, sub vechile regimuri, întimplare sub influența primejdioasă a vrăjitoarelor care știau să hipnotizeze și să exploateze la singe pe cei care se lăsau amăgiți. Fiecare trăiește astăzi din munca lui, așa cum cere morala vremilor noi, și cum a scris Sf. Apostol Pavel, în epistola către Tesaloniceni: „Cine nu vrea să muncească nici să nu mănince” (II Tes. III, 10).

Iscodirea viitorului prin ghiciri e treaba oamenilor cărora nu le e dragă munca. Viitorul nu se iscodește, ci se făurește prin muncă. Părinții muncesc pentru viitorul copiilor. Oamenii muncii construiesc socialismul pentru un viitor comunist fericit, cînd fiecare va avea din beșlug după nevoile sale.

Oamenii lipsiți de preocupări mai înalte, de dați lenii, învățați să muncească alții pentru ei, caută-n cafea, în cărți de joc, în ghioc, la masa spiritelor, nu cumva viitorul le aduce un „dar de bani”, o schimbare în situație, bunăvoința mai marilor, succese în „dragoste” sau mai știu ce...

Acestea sînt păcate rămase din deprinderi mai vechi care mai stăpînesc mințile tulburi ale unor oameni de talia unor eroi, puțini la număr, bine zugrăviți în romanul „Scrinul negru” de către unul din cei mai mari scriitori ai noștri, G. Călinescu.

Dar în societatea nouă ce se construiește, munca este atributul esențial al fiecărui cetățean. Creștinii trebuie să facă ce a făcut Sf. Ap. Pavel. Cine crede în spiritism, vrăjitoare, ghicitorii, s-a lepădat de Hristos. Să muncim, cu încredere în viitorul luminos, pe care-l făurește poporul și spre care sîntem călăuziți.

Pr. I. Sanda

Dragoste de frate

Marele Apostol Pavel scrie ucenicului său iubit Timotee, pus de el episcop în cetatea Efesului, următoarele: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre îndreptare, spre înțelepciunea care duce la dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și gata spre orice lucru bun” (II Tim. 3, 16—17). Cu adevărat plină de înțelepciune și de învățăminte este cartea sfîntă, atît a Noului cit și a Vechiului Testament, spre luminarea și îmbunătățirea noastră.

Una de învățăminte este de puia și istoria lui Iosif, acest mai mic fecior al patriarhului Iacob, cuprinsă în cartea Facerii, capuolele 37—45.

Copilul bătrînețelor lui Iuda, Iosif era iubit de Iacob, tatăl său, mai mult decît frații sai, care, din acest motiv, „il urau și nu puteau grăi cu el prietenește” (Facere 37, 4). Iosif era de vreo 17 ani și păștea și el oile tatălui său alături de frații săi, ale căror fapte rele nu le aproba. Invidia și ura fraților lui Iosif împotriva lui au crescut mai ales în urma a două vise. „Parcă legam snopi în țarină — povestește Iosif primul său vis — și snopul meu parcă s-a sculat și stătea drept, iar snopii voștri s-au strîns roată și s-au închinat snopului meu”. Iar al doilea vis al lui Iosif este acela că soarele și luna și unsprezece stele i se închinau lui. Adică: părinții și frații lui i se vor închina. Aceste vise se vor și implini mai tîrziu, cînd Iosif va fi în Egipt. Căci iată ce a urmat mai departe.

Intr-una din zile, patriarhul Iacob, sau Izrail — cum i se mai spune în Sf. Scriptură —, a trimis în cîmp pe Iosif să caute pe frații săi și să vadă dacă sînt în pace, ei și turmele pe care le păzeau. „Iar ei (frații lui Iosif) văzîndu-l de departe au început a uneli asupra lui ca să-l omoare. Și au zis unii către alții: Iată visătorul acela de vise vine! Haidem să-l omorîm, să-l aruncăm în puț și să zicem că l-a mîncat o fiară sălbatecă și vom vedea ce se va alege de visele lui. La sfatul lui Ruben însă, care îl iubea pe Iosif și care voia să-l salveze, nu l-au omorît ci l-au aruncat viu într-o fîntină părăsită fără apă.

Dar iată că la puțîn timp prin părțile locului trece o caravană de cămile cu negustori izmailiți, care venea din părțile cetății Galaadului și mergea în Egipt cu tămîie, smirnă și alte aromate. Iosif este scos din groapă și vîndut sclav acestor negustori cu 20 de arginți și, ca să nu trezească vreo bănuială asupra lor, frații lui Iosif îi iau haina de deasupra pe care o avea, o înmoaie în singe de ied și o trimît tatălui lor, spunînd că a fost sfișiat de fiare. Iacob, auzînd acestea, „a plîns pe fiul său zile multe”.

Iosif era un tînar curat la suflet și plin de înțelepciune, căci Domnul era cu el, după cum ne spune cartea sfîntă (Facere 39, 2). Ajuns în Egipt, Iosif este cumpărat de Putifar, mai marele gîrzii de la curtea regelui Egiptului. Datorită însușirilor arătate mai sus și purtării de grijă a lui Dumnezeu, la vîrsta de 30 de ani Iosif ajunge cel mai mare dregător la curtea lui Faraon. Chiar Faraon spune acest lucru, cînd zice: „Nu se află om mai înțelept și mai priceput decît tine. Să fi dar tu peste casa mea. De cuvîntul tău se va povățui tot poporul meu și numai prin tronul meu voi fi mai mare decît tine” (Facere 41, 39—40). S-a întimplat însă că asupra Egiptului și a multor regiuni din acele părți, după 7 ani de roadă bogată s-au abătut 7 ani de secetă cumplită. Egiptul însă n-a suferit din cauza secetei, pentru că hambarele țării erau pline de bucate, strînse la porunca lui Iosif în timpul celor 7 ani mai mănoși.

„Aflînd Iacob că este griu în Egipt a zis către fiii săi: „Ce vă uitați unul la altul? Iată, am auzit că este griu în Egipt. Duceți-vă acolo și cumpărați puține bucate ca să trăim și să nu murim”. Atunci cei 10 (fără Veniamin) frați ai lui Iosif s-au dus să cumpere griu din Egipt” (Facere 42, 1—3).

Cînd i-a văzut, Iosif i-a cunoscut dar s-a prefăcut că nu cunoaște pe frații săi și a început să-i acuze că au venit să spioneze „părțile mai slabe ale țării”. Ei însă au răspuns: „Noi sîntem 12 frați din pămîntul Canaan, cel mai mic este astăzi cu tatăl nostru, iar unul nu mai trăiește” (Facere 42, 13). Iosif însă continuă să-i acuze că-s spioni. Crezîndu-l pe Iosif străin și că nu le cunoaște limba, ei ziceau unii către alții: „Cu adevărat sîntem pedepsiți pentru păcatul ce am săvîrșit împotriva fratelui nostru, căci am văzut zbuciumul sufletului lui cînd se ruga (atunci cînd a fost vîndut izmailiților) și nu ne-a fost milă de el și nu l-am ascultat și de aceea a venit peste noi urgia aceasta. Iată acum singele lui cere răzbunare” (Facere 42, 21—22). Iosif însă, înțelegîndu-i, s-a depărtat de ei și a început să plîngă.

Într-o zi Iosif la ei, a oprit pe Simeon pe care le-a spus ca-l va ține zălog pînă cînd vor mai veni și vor cauce cu ei și pe fratele lor Veniamin, iar ceilalți le-a dat drumul cu sacii plini de griu. Ajunși în Canaan, au povestit tatălui lor Iacob toate cite li se întimplaseră zicînd: „Stăpînul pămîntului acela a grăit cu noi aspru și ne-a pus sub pază, ca pe niște spioni ai țării aceleia. Noi însă le-am spus, că sîntem oameni cinstiți, că nu sîntem spioni. Omul însă, stăpînul pămîntului acela, ne-a zis: „Iată cum am să aflu eu de sinteți oameni cinstiți. Lăsați aici la mine pe un frate, iar griul pe care l-ați cumpărat luați-l și vă duceți la casele voastre. Să aduceți însă la mine pe fratele vostru cel mai mic și atunci voi ști că nu sînteți spioni, ci oameni de pace și vă voi da pe fratele vostru” (Facere 42, 30—34). Spaima lor, precum și a tatălui lor, Iacob, a fost și mai mare cînd, deșertînd sacii, au găsit în fiecare sac punga cu prețul cuvenit pentru griu.

Terminîndu-li-se griul, fiii lui Iacob sînt nevoiți să meargă din nou în Egipt, luînd de data aceasta și pe fratele lor Veniamin. Iosif însă nu s-a descoperit fraților săi nici de data aceasta și, ridicîndu-și „ochii și văzînd pe Veniamin, fratele său de o mamă cu el, a zis: „Acesta-i fratele vostru cel mai mic, pe care mi-ați spus că-l veți aduce la mine?”. Iar ei au răspuns: Acesta. Și-a zis Iosif către el: „Dumnezeu să se milostivească spre tine fiule!”. Dar s-a depărtat Iosif repede, pentru că inima sa ardea pentru fratele său și căuta să plîngă” (Facere 43, 29—30).

Mai supunîndu-i apoi la încă o încercare, prin care le-a arătat dragostea ce le-o poartă, Iosif, ne mai putîndu-se stăpîni, se descoperă în cele din urmă fraților săi cu cuvintele: „Eu sînt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-ați vîndut în Egipt” (Facere 45, 4). La auzul acestor cuvinte, frații săi au fost cuprinși de frică mare, gîndindu-se la marele păcat pe care l-au săvîrșit împotriva lui Iosif, vînzîndu-l ca pe un animal rob străinilor. Iosif însă îi liniștește și, ne spune cartea sfîntă, „a sărutat pe toți frații săi și a plîns cu ei” (Facere 45, 15).

Din această întimplare din viața lui Iosif, arătată pe scurt pînă aici, putem desprinde însușirile minunate ale lui Iosif, însușiri în fruntea cărora se află virtutea dragostei de frate. Căci Iosif, deși a fost urit de frații săi mai mari — punîndu-i-se la cale chiar moartea iar apoi vînzarea, nu răspunde la fel fraților săi, ci îi iartă, îi ajută la vreme de necaz, și, mai ales, plînge de bucurie cînd îi revede, pentru că din nou pot să fie împreună, cum ne spune Psalmistul.

Să luăm deci și noi aminte, și să avem nu numai față de frații noștri de același singe, ci față de toți oamenii aceeași dragoste de frate.

P.